

Gaymagam Bey 2

– Nermin Kaçar · 05 Ocak 2010

İlçeye geleli yaklaşık altı ay olmuştu. Epey bir sorunu çözmüş ve rahat nefes almaya başlamıştı.

İnsanların yüzü bir nebze de olsa gülmeye başlamış ve bu görüldüğü anda hissediliyordu.

Bu dönem içinde ilçenin coğrafi yapısı gereği hayvancılığa müsait olduğunu fark etmişti Hüseyin Gaymakam. Onunla ilgili araştırmalar yaptı ve bir kooperatif kurulması için önderlik yapmaya karar vermişti. Üniversiteden tanıdığı Veterinerlik bölümünden arkadaşları vardı. Ve onlardan kendisine yardımcı olmalarını isteyecekti. Ayrırlarken de adres ve telefon numaralarını almıştı. İyi ki aklına gelmişti bu ayrıntı. Hemen ertesi gün onlardan en çok hangisine nazı geçiyorsa onu aradı. Arkadaşı tamam demişti. Geleceğini ve elinden ne gelirse yapacağını samimi bir şekilde dile getirmişti.

Sırada organik tarıma elverişli olan toprakların tarımda daha iyi bir düzeye gelmesi vardı. Bunun için de Tarım İl Müdürlüğüne bir yazı yazarak bu konuda ilçesi için yardım talebinde bulundu. Su kaynağı ve toprak olarak verimli bir tarım arazisiydi çünkü. Mutlaka atıl bir vaziyetten üretime geçmeliydi.

Bütün bunları düşünüp uygularken de sadece kendisi karar vermiyor. Halka duruyu yapıyor ve gün belirliyor halkla iç içe onların sorunlarını dinleyerek ve onların fikirlerini de alarak başlıyordu yapacağı hizmetlere. Makam aracını kullanmıyordu. Tamir edilen lojmanı ile Hükümet konağı yakın olduğu için genelde yürüyordu. Ancak ilçe dışına çıkacağı zaman kullanıyordu aracını.

Tüm bu yapmaya çalıştığı işler için içinde büyük bir sevinç kaplıyordu. O zaman şevkle bir fazla çalışıyordu zekası. Tüm amacı halkını mutlu görmektir. Ve görüyordu da . İnsanlar bezginlikten kurtulmuş, yüzlerindeki hüznü mutluluk ifadesine doğru iyi bir gelişme göstermeye başlamıştı.

Aradan bir süre geçtikten sonra Veteriner arkadaşı geldi kasabaya. Hiç oyalanmadan başladı çalışmasına. Krediler çıkarıldı ve kasaba halkına ve yakın civardaki köylülere hayvanlar teslim edildi. Halk kendi ekmeğini hayvancılıktan çıkaracak ve yüzü gülecek, cebi para görecek. Kooperatifte kurulmuştu. Ve birlik içinde hareket ediyorlardı.

Sonra Tarım İl Müdürlüğünden organik tarım için yetkililer geldi. Toprak analizleri yapıldı ve uygun olduğu anlaşıldı. Ne ekeceklerine karar verildi. Bu sorun da çözümlenmişti.

Gaymakam Bey bir halkının yüzüne bakıyor, bir de kendine şaşıırıyordu. İşin açıkçası bu kadar güzel işi bir arada yapacağını hayal bile edememişti. Ama insan sevgisi her şeyi başarmaya yetiyordu.

Öğleden sonraydı telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdığında karşısındaki kişi Vali Bey' in sekreteri olduğunu ve Vali Bey'in ilçeyi ziyarete geleceğini haber veriyordu.

Hemen hazırlıklarını yaptı. Aradanbir saat geçmişti ki Vali Bey'in makam aracı görüldü. Karşılama töreninin arkasından Kaymakam beyin odasına geçtiler. O arada bir araç daha gelmişti. Kapı açıldı ve içeriye Hüseyin Kaymakamın anne ve babası girdi. Epey olmuştu görmeyeli ailesini kaymakam. Önce şaşırды ve sonra yüzünü sevinç kapladı.

O arada Vali Bey de ayağa kalktı ve annesiyle babasına yer gösterdi oturmaları için.

Sonra yanında getirdiği paketin içindeki plaketi gururla çıkarttı ve kaymakam' a gururla bakan gözlerle,

_ "Sevgili Kaymakam Bey, bu ilçede verdiğin üstün gayret ve çabalarından dolayı bu plaketi almaya hak kazandınız. Ailenizi de ben getirttim buraya. Onların da bu gurur verici anı görmeleri gerektiğini düşündüm. Başarılarınızın devamını dilerim. Sayın Kaymakamım ." dedi.

O arada Hüseyin Kaymakam' ın gözleri gözyaşlarıyla dolmuştu. Plaketi aldı eline ve Vali Bey' e teşekkür etti. Anne ve babasının yanına yöneldi. Önce ellerini öptü ve vali' ye dönerek.

_ "Sayın Valim belki gayretli bir çalışmayla ben aldım bu ödülü ama esas hak eden insanlara vermek istiyorum bu ödülü izniniz olursa ödülü beni vatanıma ve halkıma layık olacak şekilde yetiştirdikleri için aileme vermek istiyorum." dedi ve plaketi babasına uzattı.

Anne ve babası gözyaşlarına boğulmuştu. Bu onların en büyük gurur kaynağıydı. Pırlanta gibi bir evlat yetiştirmişlerdi. Gururla sarıldılar plakete.

Vali Bey tabi ki diyebilirdi sadece. Dışarıya bakma bahanesiyle gözlerindeki yaşları sildi o arada.

Gaymakam Bey artık o ilçenin vatandaşıydı. Uzun bir süre kaldı ilçede. El ele ve yürek yüreğe. Sonra başka bir ilçeyi daha yaşanır hale getirmek için düştü yollara.

Mutluydu çünkü insanları hizmetleriyle ve sevgi dolu yüreğiyle mutlu ediyordu.

DEVAM EDECEK !